

Zeilen langs de westkust van Spitsbergen met de 3-master Antigua.

Donderdag 19 mei t/m Donderdag 2 juni 2022.

Donderdag 19 mei

Deze dag moet het dan eindelijk gaan gebeuren: de start van een zeiltrip in de wateren rond Spitsbergen. We, reismaatje Marcel en ik, hebben er lang genoeg op gewacht want door alle perikelen rond Covid 19 werd de reis al 2x uitgesteld. Wat mijn persoon betreft begon het, qua leeftijd, ook al een beetje te knijpen want Askja die de reis aanbiedt, hanteert een bovengrens van 80 jaar en ik ben net 79 geworden dus veel speling had ik niet meer. Het gezegde "beter laat dan nooit" is hier dan ook volledig op z'n plaats. Helemaal nieuw zal Svalbard voor ons niet zijn want we zijn er 3 jaar geleden ook al eens geweest maar dat was met de Plancius die ons toen van Vlissingen naar Svalbard bracht. Die reis maakte toen op ons zoveel indruk dat we een vervolgreis boekten maar zoals eerder aangegeven stak Covid daar een tijdelijk stokje voor. Deze reis zal er ook wat anders uitzien. We vliegen deze keer naar Longyearbyen, de grootste plaats op de archipel. Aldaar stappen we aan boord van de Antigua, een 3-master die voor 10 dagen ons varend hotel zal zijn. Om maar meteen in de sfeer te geraken en te weten over welk schip het gaat, plaats ik alvast een foto die ik wat later tijdens de reis

maakte toen we voor anker lagen voor een enorme gletsjer. Zo, na dit voorbereidend babbeltje wordt het nu tijd om het verloop van de reis te beschrijven. De reis begint wanneer vriend Sjaak ons tijdens een pittige regenbui naar station Naarden-Bussum brengt. 6 Weken lang heeft het nauwelijks geregend en uitgerekend nu is het kleddernat. We kunnen er niet mee zitten, tot Oslo komen we niet meer buiten. We nemen voor alles ruim de tijd gezien de drama's die zich in de meivakantie op Schiphol hebben afgespeeld waardoor mensen zelfs hun vlucht misten. We vliegen rond 19.00h en staan 3 uur daarvoor op de luchthaven. Het inchecken en de security liepen allemaal vlotjes zodat we ruim de tijd hadden om met een glaasje wijn op het succes van ons avontuur te proosten. Het vliegtuig vertrok daarna iets over tijd waardoor we ook wat later in Oslo arriveerden. Na aankomst gingen we op zoek naar ons hotel, het Raddison Airport Hotel Oslo. Genoemd hotel staat op goed 200 meter van de aankomsthal dus dat was prima te belopen maar toen we bij de receptie wilden inchecken bleken we de verkeerde kleur te hebben. Er zijn 2 Raddisons, een rode en een blauwe en dat verschil was op onze voucher niet te zien. Gelukkig hadden we onze bagage op een trolley geladen en was het andere hotel eveneens op loopafstand dus echt sjouwen was er niet bij. We konden onze bagage zelfs tot voor de deur van onze hotelkamer rijden! We hebben onze 1e dag afgesloten met een borreltje en na het schrijven van m'n dagboekje was het langzamerhand bedtijd. Morgen moeten we er bijtijds uit want we vliegen al om 9.45h. Gelukkig zitten we dicht bij de luchthaven dus na het (vroeg) ontbijt staan we binnen no time in de vertrekhal.

Vrijdag 20 mei

We hadden de wekker op 6.00h gezet en na een prima ontbijt hobbelden we weer naar de vertrekhal. We hadden nog steeds de beschikking over ons karretje dus dat lieten we het sjouwwerk doen. Op de luchthaven waren we daarna binnen een uur ingecheckt en door de security en daarna was het wachten tot het 9.45h zou worden. Keurig op tijd vertrokken we richting Svalbard en tot onze verbazing zat de Airbus A 320 mudjevol. Wat doen al die mensen in die uithoek van de wereld? Ons schip

gaat maar 32 mensen onderdak verlenen dus wat moeten die andere, pak weg 170 mensen daar? Na een rustige vlucht stonden we 3 uur later na 3 jaar weer op Svalbardse bodem. Het nam op de luchthaven met zijn beperkte mogelijkheden best wat tijd in beslag voordat iedereen z'n spullen had. Met een bus werden we daarna voor ons hotel voor één nacht, afgezet. We slapen in "The Vault", vernoemd naar de beroemde zadenbank alhier waar miljoenen zaden liggen opgeslagen onder ijzige permafrost condities. Na het inchecken hebben we eerst maar weer een borreltje genomen om de behouden aankomst te vieren. Daarna zijn we naar de baai gewandeld om weer een beetje in het arctische

sfeertje te komen en dat leverde meteen leuke plaatjes op. We zagen een zeer leucistische Brandgans die alleen zwarte ogen, snavel en poten had en we hadden best mazzel met een Alpensneeuwhoenkoppel en het ging hier uiteraard om de Spitsbergse ondersoort. Het

paartje liet zich in hun natuurlijke omgeving bewonderen. Dit itt de vorige keer toen we ze alleen op redelijke afstand op daken van huizen zagen. Het zal aan de hand van de foto's duidelijk zijn dat de

mannelijks in een sneeuwveld totaal niet opvallen. De rest van onze trip hebben we die mooie vogels niet meer zo dichtbij gezien. Een Rendier kwam ook nog even gedag zeggen en de Sneeuwgorzen zijn alom aanwezig. In de baai zagen we Zwarte Zeekoeten, Brand- en Rotganzen, (uiteraard witbuiken), Grote Burgemeesters, Noordse Stormvogels, Eiders en Koningseiders, Drieteenmeeuwen en tussen de huizen scharrelden Kleine Rietganzen, een Indische Gans (hoe komt die hier?) en zocht een Kleine Jager een mooie plek om te broeden. Hieronder een rijtje van de genoemde ganzen, niet

spectaculair maar dan heb ik ze maar gehad. De rest van de genoemde soorten zullen later nog uitgebreid aan bod komen. Zo, de kop is er af en na het vogelen is het goed relaxen in een restaurantje. In 1e instantie zou dat bij Kroa zijn, een tent waar we goede herinneringen aan hadden maar toen we daar aankwamen bleken er een stel luidruchtige Fransen een soort apres-ski te vieren inclusief keiharde muziek. Die ambiance was niet ons idee van een gezellig eettentje dus gingen we op zoek naar iets anders en dat vonden we bij de Svalbar, een bar annex eethuisje. Die keuze was niet verkeerd want mijn pizza met Parmezaanse kaas en Serranoham was tongstrelend en ik hoorde Marcel ook niet mopperen over zijn ingewikkelde hamburger met Cheddarkaas en patatjes. Wijntje/biertje erbij, puur genieten. Dat genieten werd nog wat verdiept door het feit dat we ons realiseerden dat we na een paar jaren van onzekerheid over het wel of niet doorgaan van de reis, nu dan eindelijk ons reisdoel hadden bereikt. Weg alle twijfels, Svalbard here we come! Slapen deden we daarna als roosjes maar natuurlijk wel met de verduisteringsgordijnen dicht want de zon schijnt 24 uur.

Zaterdag 21 mei

Rond 6.00h begint de nieuwe dag. Vandaag schepen we in maar eerst uitgebreid ontbijten. Daarna hebben we een wandeling langs de baai gemaakt waar we weer een leuk rijtje soorten konden intikken. Eider- en Koningseider, Nosto's, Zwarte Zeekoeten, 3 Kuifeenden, paartje Wintertaling en veel Paarse Strandlopers die er een merkwaardig baltsgedrag op nahielden. Om en om werd de linker of

rechtervleugel vertikaal omhoog gestoken ondertussen luid zingend. De Sneeuwgorzen zijn ook alom aanwezig. De mannetjes zingen veel en we hebben vrouwtjes met stroo-

tjes zien slepen als aanloop naar nestbouw. Tegen twaalf begonnen onze magen te knorren en als lunch hebben we daarom een ontzettend lekker gebakje genomen. Toen werd het langzamerhand tijd om richting haven te gaan en het schip op te zoeken. Vanwege de afstand, ca 2 km, besloten we een taxi te nemen en die zette ons rond 13.00h af aan het begin van de pier waaraan de Antigua lag afgemeerd. We werden hartelijk ontvangen door de bemanning en na wat kennismakingsrituelen kregen we hut 16 toegewezen. Beetje krap allemaal maar dat wisten we van tevoren want vanwege de prijs hadden we gekozen voor een soort basisonderkomen. Onze hut mat ca 2x3 meter maar was compleet met douche, toilet, 2 stapelbedden, wasbakje en wat kastruimte. Middels een patrijspoort konden we ons een beetje op de hoogte houden van het buitengebeuren. Nadat we ons een beetje hadden geïnstalleerd hebben we er eerst maar weer eentje op genomen. Daarna hebben we het schip verkend en toen werd het tijd om de landvasten los te gooien zodat het avontuur een aanvang kon nemen. Nauwelijks uit de haven of de eerste Nosto's (Noordse Stormvogels) kwamen ons begeleiden.

Ook zagen we Zwarte en Kortbekzeekoeten, Drieteenmeeuwen, Grote Burgemeesters, Kleine Alken en zowaar een Kleine Mantelmeeuw. Longyearbyen is gelegen in de Isfjorden en vanwege de beschutte ligging voeren we in 1e instantie over kalm water maar dat veranderde na een half uurtje toen we in meer open water kwamen. Vanwege een storm west van ons begonnen de golven behoorlijk op te bouwen en nog wat later ging het behoorlijk te keer. Marcel en ik hebben blijkbaar zeebenen want we waren de enigen die bij de boegspriet genoten van de "bumpy ride". We gingen soms meters op en neer en dat was allemaal bij de prijs inbegrepen. In de Efteling betaal je je scheel voor dezelfde ervaring! Na een poosje genieten moesten we echter vluchten voor de kou want de temperatuur hing zo'n beetje rond het vriespunt en met de vaarwind vol in je gezicht hou je dat niet lang vol. Nadat we wat waren opgewarmd in onze hut gingen we eens kijken wat de kok had bekookst. Vechten om

een plaatsje was er niet bij want we hadden het rijk bijna alleen. Van de 32 gasten konden er blijkbaar maar een stuk of 10 genieten van de spaghetti bolognese en dat was jammer want de kok maakte er iets zeer smakelijks van. Wijntje/biertje erbij, puur genieten. Het was trouwens al een hele uitdaging om met je bordje en glaasje heelhuids van het buffet naar je eetplek te komen. Het schip stond soms behoorlijk op z'n kop. Ik vond het allemaal super, bij mijn weten ben ik nog nooit zeeziek geweest. Na het eten heb ik eerst maar eens een boel overtollige of dubbele foto's gewist en dit dagboek bijgewerkt en toen zat onze 3e dag van deze trip er al weer bijna op. Tot nu toe loopt alles op rolletjes. Hopelijk zal deze reis IJsberen en zeezoogdieren opleveren. We gaan het zien. We worden bij het te kooi gaan heerlijk in slaap gewiegd en later in de nacht ging het schip voor anker maar daar hebben we in onze slaap niks van meegekregen.

Zondag 22 mei

Omdat we 's nachts voor anker hadden gelegen waren de meeste mensen 's morgens weer in staat om van hun ontbijt te genieten. Na het ontbijt kregen we instructies hoe om te gaan met zwemvesten, in en uitstappen van de Zodiacs en hoe de sneeuwschoenen te gebruiken want we gaan een landing doen met aansluitend een wandeling door diepe sneeuw en dan heb je die dingen nodig. De wandeling voerde ons naar een verlaten vallenzettershut ergens in een baai. Je kon absoluut niet zonder sneeuwschoenen maar mét vond ik ook geen pretje. Ik vond het onhandige dingen. Tijdens de wandeling bleef het aanhoudend sneeuwen maar ondanks het beperkte zicht zagen we toch nog wel het een en ander. Ik noem maar wat: Zeehonden, 5 Rendieren, Kleine Rietganzen, Paarse Strandlopers, Sneeuwgorzen en we hoorden Sneeuwwhoenders. In die witte wereld kregen we ze echter niet te zien. De wandelingen zullen altijd een lange en een korte versie kennen. Ik koos in dit geval voor de korte versie maar Marcel wilde het onderste uit de kan dus die ging voor de lange versie en beklom met zijn groep een heuvel. De groepen werden altijd begeleid door een gids met geweer want IJsberen kun-

nen overal opduiken. Op bovenstaande foto staat de expeditieleider Andreas, aardige man die een geboren verteller is. Na de wandeling liet ik me met de Zodiac terugbrengen naar het schip waar ik weer een beetje kon opdrogen en opwarmen en dit verslag moet natuurlijk ook up-to-date blijven. Toen was het al weer tijd voor de lunch en die was weer prima. Rijst met enkele gevulde sausjes, wat rauwkost erbij, heerlijk. Na de lunch varen we vanaf de Jonsfjord naar een andere fjord waar we Walrussen hopen te zien. Dat was in ieder geval de bedoeling maar door te ijzige omstandigheden ging dat niet door. We zijn toen onder zeil gegaan en na een uurtje noordoost gekoerst te hebben moesten we de zeilen weer strijken. Met ijskoude handen die amper een borrelglaasje konden vasthouden hebben we ons eerst maar eens voor het eten opgewarmd. Afzien en daar nog dik voor betalen: ik lijk wel gek. Het eten maakte weer veel goed. Aardappelgratin met broccoli en een flinke varkenshaas en een lekker toetje als afsluiting. Wijntje erbij en daar dachten we de dag mee af te sluiten maar de kapitein besliste anders. We voeren naar een stille baai waar wonderlijke ijssculpturen rondreven afkomstig van een afkalvende gletsjer van ca 60 meter hoog. Het geheel werd omringd door hoge bergen waarvan de toppen in de wolken verdwenen. Er huisde een kolonie Drieteenmeeuwen en we zagen Eiders, Kortbek- en Zwarte Zeekoeten, Koningseiders en Nosto's. Langs de vloedlijn ontdekten we een donkere en een witte Poolvos die met elkaar aan het dollen waren maar het hoogtepunt vormde een kortstondige rug van een Dwergvinvis. Mooie afsluiting van deze dag.

Maandag 23 mei

Deze ochtend hebben we een bezoek gebracht aan de 14e juli gletsjer. Geen idee waarom dat ding zo heet maar de baai ervoor was wonderschoon. Het schip lag voor anker in de baai en met de Zodiacs voeren we richting het gletsjerfront. Op gepaste afstand dat wel want als er stukken afbreken

kan dat flinke vloedgolven veroorzaken. We hebben er zo'n 1,5 uur rondgevoeren en ik kom superlatieven tekort om de omgeving te beschrijven. De gletsjer zelf is van een prachtige kleur blauw en de afgebroken stukken worden ware ijssculpturen. Ik wist niet waar te kijken en heb er honderden foto's gemaakt maar de werkelijkheid is niet in een 2-dimensionaal plaatje weer te geven. Ik doe toch maar

een poging maar het geeft hoogstens een globale indruk. Nadat we ons met moeite van deze indrukwekkende baai hadden losgemaakt voeren we naar het einde van de Krossfjord. Na de lunch gaan we daar weer een landing doen met aansluitend een wandeling. Die zal deels op sneeuwschoenen, deels op laarzen zijn. Het is de bedoeling dat we op de zijmorene van een gletsjer gaan wandelen en omdat

dat allemaal half ontdooid permafrost is wordt dat pittig. Ik koos dan ook voor de korte wandeling maar toen de sneeuwschoenen uit konden bleek het lopen me alles mee te vallen dus vroeg ik of ik mocht overstappen naar de gestaalde wandelaars. Vervolgens hebben we over ruig terrein ca 5 km gelopen en gegleden. Vanaf een hoog punt hadden we een fraai uitzicht over de fjord en ons schip wat daar rustig lag te drijven in de baai. Toen we naar de landingsplaats voeren werden we daar opgewacht door een Zeehond die een hele kei voor zichzelf had gereserveerd en de Zwarte Zeekoet zwom in

diepblauw water. Waar je hier ook kijkt, werkelijk alles leent zich voor een plaatje. Het laatste stuk van de wandeling moesten we weer op sneeuwschoenen omdat we weer door diepe

sneeuw gingen en de Zodiacs brachten ons daarna mooi op tijd aan boord voor de avonddis. Die bestond uit gekookte aardappeltjes, een groentemix, gebakken visjes en als toetje een cakeje. Verderom zeer smakelijk. De soep kan ik niet benoemen maar was zonder meer lekker. We hebben ons ook nog even bezig gehouden met een bepaald fluitend geluid wat we die dag enkele keren hoorden. Het zou Roodkeel- of Parelduiker kunnen zijn. Na het eten heb ik nog een tijd aan dek gestaan om te genieten van de omgeving. Het schip voer langzaam langs het enorme gletsjerfront waarvan de hoogte geschat werd op zo'n 80 meter. Wat later begon het te sneeuwen/regenen en toen vond ik het welletjes. Daarna verslagje bijwerken, foto's wissen en slapen.

Dinsdag 24 mei

7.00h Reveille, 8.00h ontbijten en daarna was het goed toeven aan dek. Het was schitterend weer met temperaturen ruim boven nul. We voeren de Tinayrebukta fjord in waar aan het einde een gletsjer over een rotsrug kroop. Ook hier weer prachtig diepblauw ijs. Een panoramafoto van dit fenomeen kan ik

helaas op deze pagina niet meer kwijt dus ik ga een beetje smokkelen. Deze Roodkeelduiker kwam in warm avondlicht overvliegen terwijl we later op de dag in Ny Ålesund aan de kade lagen dus die laat ik een beetje voordringen. De lezer dezes zal het me vast niet kwalijk nemen dat ik wat aanrommel.

Zeg nou zelf, deze plaat verdient toch een behoorlijke plek. Terug nu naar mijn verhaaltje. Zoals al eerder aangegeven staat vandaag een bezoek aan Ny Ålesund op het programma. Het schip werd afgemeerd aan de kade en daarna kon ieder op eigen gelegenheid het dorpje bezoeken. Er wonen wat wetenschappers die oa onderzoek doen aan het klimaat en aan de verschuiving van de aardplaten. Er is ook een klein museum wat de mijnbouwgeschiedenis (steenkool) van het dorp uitbeeldt. Op de bovenverdieping is een expositie over de pogingen van Amundsen en Nobile om met een zeppelin vanaf deze plaats de Noordpool te bereiken. In 1923 lukte dat Amundsen met de Norge wel maar Nobile bakte er 3 jaar later met de Italia minder van. Zijn luchtschip strandde en tijdens de daaropvolgende reddingspogingen zijn er nog veel meer mensen omgekomen. De mast waaraan de luchtschepen werden afgemeerd staat er nog steeds. Na de wandeling was het al weer tijd voor het avondeten en dat bestond deze keer uit risotto, een flinke kippenpoot, rode bietjes en een chocotoetje. Een aantal mensen gingen daarna nog een begeleide excursiewandeling maken maar ik bleef op het schip en vermaakte me met het fotograferen van de plaatselijke gevleugelde fauna zoals daar zijn Nosto's, Drieteenmeeuwen, Zwarte Zeekoeten en Grote Burgemeesters. Niet alles krijgt een plaats in

dit verslag maar de Papegaaiduiker die ik eerder vandaag portetteerde mag ook in het rijtje. Er kwam ook nog een Kleine Jager langs en pal daarna de al eerder afgebeelde Roodkeelduiker. Daarna verhaaltje schrijven, foto's wissen en slapen. Weer een mooie dag om op terug te kijken.

Woensdag 25 mei

Na het ontbijt zijn we verder richting het Noorden gevaren want we willen richting het pakijs waar de grootste kans op IJsberen is. 's Middags zijn we in de Magdalenafjord aan land gegaan voor een korte wandeling op sneeuwschoenen. Had voor mij niet hoeven. Voor en na die wandeling vonden we op

zee Walrussen, duizenden Kleine Alken en Zwarte en Dikbekzeekoeten. Op een ijsschots zaten 10-tallen Drieteenmeeuwen en op nog zo'n ijsschots lag een jonge Walrus te slapen die zich het

apelazerus schrok toen we er met het schip stilletjes langsvoeren. Daarna verder richting Smeerenburg, een oude Hollandse basis voor walvisvaarders. Dat ligt dicht bij Amsterdamøya, een van de noordelijkste eilanden van de archipel en daar vlakbij vonden we na het avondeten (lasagna met gehakt en rauwkost) nog een kleine kolonie Walrussen. Deze hele afgelopen middag siepelde het een beetje en dat is lastig voor de kijker en de camera. Het komt de kwaliteit van de plaatjes natuurlijk ook

niet ten goede. Toch nog wel leuke plaatjes kunnen maken. En zo zit deze 6e dag van onze trip er ook al weer bijna op. De verwachtingen voor morgen zijn hooggespannen. We hebben nog geen IJsbeer gezien en dat is voor de meesten toch een doel op zich. We gaan het zien, nu eerst lekker slapen.

Donderdag 26 mei

De 1e week zit er inmiddels op en dat betekent dat de helft van deze trip al achter ons ligt. Ik ben zeer benieuwd wat de 2e helft ons zal brengen. Op het moment van schrijven van bovenstaande was ik nog in zalige onwetendheid aangaande de plannen voor de komende dagen en die zijn niet positief tav de kans op het zien van IJsberen. Het laatste nieuws is dat de trip naar het pakijs is gecancelled. Het zou te lang duren om er te komen maar het komt mij eerder voor dat dit schip niet geschikt is om in drijfijis te varen. Het is geen ijsbreker maar een omgebouwd vissersschip en zelfs met weinig ijsgang

werd er al heel voorzichtig gevaren. Ik persoonlijk ben nogal teleurgesteld dat er niet meer energie is

gestoken in het vinden van IJsberen maarr... (cliffhanger) was ik toch niet wat voorbarig? Deze morgen is er weer een wandeling met sneeuwschoenen maar die laat ik aan mij voorbijgaan. Dat geklos op die onhandige dingen heb ik nou wel gezien. Ik vermaak me even goed wel op het schip. Ik had nog geen Kortbekzeekoet dus bij deze en ook de 3Teentjes wilden op hun koude ondergrond wel even poseren. Vandaag zullen we nog in de omgeving van het noordelijkste puntje van de archipel blijven maar morgen wordt de terugreis aanvaardt want de leiding wil geen risico lopen niet op tijd voor de terugvluchten te zijn. Voor Marcel en mij speelt dat minder want wij plakken er nog een paar dagen aan vast. Het weer werkt de laatste dagen niet echt mee. Het miezert vaak een beetje en het is bijna altijd ruim boven het vriespunt. De lunch bestond vandaag uit een soort bami met groenten en ei aangevuld met seroendeng en atjar. Lekker. Toen we na de lunch weer aan dek kwamen miezerde het nog wat maar gaandeweg werd het droger en het zicht beter en dat was mooi op tijd want op de berghelling waar we langs voeren hadden we ijsbeersporen ontdekt. Er waren zelfs kleinere pootafdrukken zichtbaar. Zou het dan toch??? Op een schots lag een Walrus te luieren en Marcel pikte een Dwergvinvis op. Nadat we de sporen over zeker 2 km gevolgd hadden voeren we op zeker moment een zeer fraaie baai in met aan het eind een gigantische gletsjer. Nog een eind verder kregen we vanaf de brug te horen dat er een IJsbeer was gesignaleerd en ja hoor, nog wat verder zagen we op een landtong dicht bij de kust een IJsbeer liggen en ze, het bleek een berin, was niet alleen. Ze was in het gezelschap van een aandoenlijk jonkie. Iedereen blij en opgelucht, toch nog gelukt en hoe. Op een afstand van zo'n 40 meter werd het schip stil gelegd en toen kon iedereen zijn of haar hart

ophalen aan foto's maken. De berin bleek zelfs 2 kids te hebben dus dat maakte de vondst extra leuk.

Ik was er erg blij mee want 3 jaar geleden hadden we ook IJsberen maar dat waren stipjes. Dit was andere koek. We zijn hierna nog wat verder de Smeerenburgfjord in gevaren waarbij we nog enkele Kleine Jagers op een ijsschots zagen. Vanaf de gletsjer die de fjord afsloot kwamen af en toe met veel geraas stukken ijs naar beneden. Al met al een meer dan perfecte middag. Bij het uitvaren kwamen we weer dicht langs de plek waar de berin lag. Zij zoogde haar jonkies en trok zich niets aan van onze aanwezigheid. Iedereen was dan ook stil. Op de volgende pagina plaats ik nog maar een keer een foto van het gezinnetje. Ik kan er niet genoeg van krijgen. Na zoveel moois smaakte het diner weer uit-

stekend. Puree, groentemix, rauwkost en een flinke moot zalm op de huid. Ik ben 2x geweest, smul-

len. Lekker puddinkje toe, een perfecte afsluiting van een perfecte dag. Morgen en deels vanavond/vannacht varen we weer richting zuid. Het is de bedoeling dat we de rest van de trip in de Isfjorden doorbrengen. Inmiddels varend op open zee begint het schip weer gezellig mee te deinen op de golven. Dat zal de hele nacht aanhouden want ergens voorbij Ny Ålesund zullen we pas weer voor anker gaan. Dan is er ook nog wat medisch nieuws. Gaandeweg kreeg mijn reismaatje wat symptomen die aan Corona deden denken. Omdat we geen zelftest hadden lieten we het maar zo. 2 Dagen later kwam ik ook aan de beurt met dezelfde klachten. Ik had al zo'n vermoeden maar zekerheid kregen we pas toen

we na afloop van de trip toen de meeste mensen al weer lang en breed thuis waren, bericht kregen van verschillende medereizigers dat ze positief getest hadden op Corona. Marcel en ik zijn er licht ziek van geweest maar we konden wel gewoon het programma afwerken. Alweer een ervaring rijker.

Vrijdag 27 mei

Na de hele nacht te hebben gevaren werd 's morgens het anker uitgegooid in een wondermooie baai met aan het eind een enorme gletsjermuur. We zijn hier weer aan land gegaan met daarop volgend een wandeling naar een heuvel van morenemateriaal van waaruit je een fraai uitzicht had op het gletsjerfront. De temperatuur was onarctisch, iets van net over de 10 graden. Er stond geen wind en de zon deed haar best. Het 1e stuk ging met sneeuwschoenen en toen die dingen uitkonden heb ik

ook mijn winterjas achtergelaten en met alleen een dun truitje heb ik de rest van de wandeling gedaan. Bovenstaande foto geeft een beetje weer door welk natuurschoon wij omringd werden. De wandeling zelf was best pittig want die voerde over half ontdooid permafrost waar je soms enkeldiep door de modder ploegde. Soms lagen er diepe sneeuwbanken op onze route en enkele deelnemers hebben we op zeker moment zelfs moeten uitgraven. Weer terug op het schip vermaakte ik me met

pogingen het afkalven van de gletsjer vast te leggen. Ik was meestal te laat, als je het hoorde donderen lag de boel al bijna beneden. Soms leek het wel of er een zwaar onweer op de gletsjer woedde zo ging het ding tekeer. Het zijn natuurlijk enorme krachten die daar spelen. Op zeker moment kwam een nieuwsgierige Baardrob met haar jong langsij. Ik had haar kunnen aaien!

We kregen ook de gelegenheid om met de Zodiacs door het ijsveld te varen en dat leverde weer fraaie plaatjes op. Aan boord kon je je vermaken met het beklimmen van de grote mast. Netjes in een klim-

harnas nam Marcel de uitdaging aan en binnen no time zat ie bovenin. De foto hierboven geeft weer een indruk van de schaal van de natuurfenomenen. Het schip is nietig in vergelijking met de gletsjer.

Het weer bij dit alles had weinig met arctische condities te maken. Je kon in t-shirt aan dek zijn. Vooral het tochtje met de Zodiacs was indrukwekkend. Het diepblauwe ijs schitterde in je ogen en zelfs het water nam die kleur aan. De Zwarte Zeekoet hieronder was onder water ver te volgen als ie naar iets lekkers op zoek ging. Ook z'n rode pootjes waren goed zichtbaar. Op deze manier vloog de middag om maar de dag kon nog niet afgesloten

worden want we werden uitgenodigd op het Captains Diner. Dat betekende niet dat iedereen z'n zondagse outfit voor de dag moest halen want ook kapitein Serge zelf was behoorlijk casual gekleed. Hij zat toevallig bij ons aan tafel en we hadden een geanimeerd gesprek met hem. Erg sympathieke man. Trouwens, de hele crew was erg aardig. De kok had weer z'n uiterste best gedaan om ons te verwennen. We begonnen met een vissoepje, daarna gebakken aardappeltjes met een prima entrecote en wat groente en als toetje een gestoofd peertje met puddinkje. Heerlijk. Daarna werd het anker opgehaald en voeren we de baai uit maar dat hebben we niet meer meegekregen want het was intussen 22.30h en ik moest mijn verslag nog bijwerken en een boel overtollige foto's wissen. Over de eerder afgebeelde Baardrob had ik twijfels of het misschien om een Baardrob of om een gewone Zeehond ging. Een expert vertelde me later dat het echt een Baardrob was. En nu tandjes poetsen en naar bed. Morgen laatste volle dag op het schip, de trip loopt langzaam ten einde.

Zaterdag 28 mei

Vandaag varen we weer in de Isfjord waaraan Longyearbyen ligt. Er wordt nog een landing georganiseerd bij de Ymersukta gletsjer maar die laat ik schieten, ik heb me gisteren bij de Dahlbreengletsjer genoeg uitgesloofd. Wel heb ik vanaf het schip nog wat foto's gemaakt van de wandelgroep die over een landtong voorlangs de gletsjer liep. Het waren minuscule poppetjes in vergelijking met het

gletsjerfront. Afgelopen nacht werd er weer doorgevaren en het schip lag blijkbaar dwars op de golven want het rolde behoorlijk. Ik heb er weer heerlijk op geslapen. Het weer is onveranderlijk mooi. Geen wind, strakblauwe lucht en ruim boven de 0 graden. Als lunch hadden we een soort van bloemkoolsoep, verschillende soorten pizza, rauwkost en fruit. Na de lunch werd het anker gelicht en voeren we dieper de Isfjord in naar Pyramiden. Dit is een verlaten, vervallen nederzetting en ik heb het idee dat er nog een landing wordt gedaan om de dag vol te maken. Het bezoekje stelde niet veel voor. Allemaal verlaten gebouwen waarvan de enige bewoners Drieteenmeeuwen waren. Langs het strand trippelden wat Paarse Strandlopers en toen we terug voeren naar het schip vlogen er 2 IJseenden voorlangs de Zodiac. Ik kon er later vanaf het schip een bewijsplaatje van maken maar we zullen ze later in Longyearbyen veel mooier zien dus deze plaatjes gaan naar het ronde archief. Morgen zullen de meeste mensen al heel vroeg van boord gaan voor een vroege vlucht naar huis. Zij zullen via een tussenlanding in Oslo nog dezelfde dag op Schiphol staan. Wel zo handig. De laatste warme maaltijd was weer prima verzorgd. Rauwe zuurkool, wortelstamp, spruitjes en lamscoteletjes. Na de maaltijd worden in de salon wat bedankjes uitgewisseld en we worden geacht 90 euro in de fooienpot te stoppen. De bemanning heeft het zonder meer verdiend. Daarna verslagje bijwerken en alvast pakken. We hoeven ons morgen niet te haasten. We kunnen tot 12.00h aan boord blijven maar om 10.00h staat er een huurauto voor ons klaar dus even daarvoor is het "dag schip".

Zondag 29 mei

Bijna iedereen is al van het schip af als wij opstaan. Wij ontbijten nog aan boord en tegen tien staan we op de kade te wachten op de huurauto. Die is keurig op tijd en de mevrouw die hem bracht brengt ons eerst naar het vliegveld om de papieren in orde te maken. Daarna hebben we de 4-wheeldrive voor ons zelf. Er zitten winterprofielbanden op dus deze Kia automaat kan wat hebben. We zijn daarna even gaan kijken waar ons hotel lag maar we waren te vroeg om in te checken. We logeren komende dagen in het Gjestehuset aan het eind van de weg die van zee naar de bergen loopt. Het

liep tegen twaalfen dus hebben we eerst een lekker broodje gescoord en we hebben meteen wat restjes van andere bordjes gebietst want we waren getipt dat er voorbij het vliegveld een half tamme Poolvos huide en dan wil je niet met lege handen aankomen. Het bleek niet de enige hongerige snuiter te zijn. Toen we ter hoogte van het vliegveld een Kleine Jager ontdekten en daarvoor stopten kwam het beestje naar ons toe gevlogen om te kijken of er iets te halen viel. Gelukkig hoefden we het

beestje geen nee te verkopen. De broodjes gingen met beleg en al naar binnen. Het voer griste hij zonder enige schuwheid uit de vingers van Marcel. Toen ie merkte dat onze voorraden

uitgeput raakten ging het beest er weer vandoor. Echt een te gekke ervaring. Zo in detail zie je pas hoe mooi getekend ze zijn. We zullen dit beestje later nog verschillende keren tegenkomen maar ook z'n broertjes en zusjes en opvallend is dat ze hier zo weinig schuw zijn. Ze zitten soms vlak bij de weg en voelen zich blijkbaar op hun gemak. We zijn daarna voorbij het vliegveld gereden over een slechte weg en op een berghelling ontdekte Marcel daar een

Poolvosje. We hadden eerder gehoord dat ze soms op fluiten reageren en dat bleek bij dit exemplaar idd het geval te zijn. Op z'n doolie gemak kwam ie vanaf de helling naar beneden gekuierd. Vaak

stilstaand om te krabben of zich in het steengruis te wentelen want hij was zwaar aan het verharen en dat jeukte blijkbaar nogal. We konden met recht spreken van een sloddervos. Ik kan me voorstellen dat sommige lezers moeite hebben met het feit dat we de plaatselijke fauna bijvoeren maar ik vind dat we die beestjes zo pal na een winter van gebrek best mogen helpen om weer wat vet op de botten te krijgen. De hapjes werden in ieder geval hooglijk op prijs gesteld. We pikten hem in 1e instantie op op een helling van steenslag. Daar huisden ook honderden Kleine Alken maar ik kan me niet voorstellen dat ze daar gaan broeden want dan zijn ze een makkelijke prooi. Toch is dat waarschijnlijk een van

de jachtvelden van Reintje. De Alkjes zaten te hoog op de helling voor een plaatje maar vaak vlogen ze in grote luidruchtige groepen rond en dan kwamen ze op redelijke afstand. Ik vind het kanjers. Ze

trotseren het grillige arctische klimaat terwijl ze niet groter zijn dan een Zanglijster. We zijn daarna nog een stuk doorgereden totdat de weg ophield. Links en rechts van het dorp kun je nl hooguit 10 km een weg volgen die vervolgens dood loopt. Naar het westen voert die weg langs de kust met links bergen en aan de andere kant voert die weg je door een wetland. Omdat het tegen de middag liep zijn we ons eerst maar eens gaan melden bij ons hotel. Na het inchecken zijn we daarna de andere kant van het gebied gaan verkennen. We begonnen bij de vogelhut die op een landtong op een strategische plek staat. We hoopten Rosse Franjepoten te vinden want die stonden hoog op ons verlanglijstje. Die vonden we niet maar ik zag wel even verderop 2 Kleine Jagers paren. We zijn als een haas die richting uit gegaan en daarna kon ik nog aardig wat voyeuristische plaatjes maken van dat intieme gebeuren. De vogels maakten het me ook niet al te moeilijk want een en ander gebeurde gewoon bijna in de berm van de weg. Aan de rand van het dorp ligt een hondenkennel voor sledehonden en die herriechoppers zijn door hun geblaf heel aantrekkelijk voor broedende Eidereenden want geen Poolvos waagt zich in deze omgeving. Het terrein bij de kennel miegelt dan ook van dat waterwild. Ze zitten ook gewoon op de weg en het spaarzame verkeer moet er soms langs heen zigzaggen. Hier staat ook het meest gefotografeerde verkeersbord van Svalbard: nl de aanduiding dat je voorbij dat punt een geweer moet hebben want er kunnen IJsberen zitten. Omdat wij een auto hadden hoefden wij geen wapen te hebben, dat huisje op wielen is onze beveiliging. We reden daarna het wetland, Adventdalen geheten in en toen werd het zaak om goed uit te kijken. Het gebied was al behoorlijk vrij van sneeuw en ijs en in het open water kan van alles zitten. We begonnen met 2 mooie Roodkeelduikers, al helemaal in zomerkleed. In datzelfde plasje vonden we ook 2 IJseenden ook helemaal in zomerkleed maar plaatjes daarvan schuif ik even door naar de volgende pagina want ze moeten wel de ruimte hebben. Wat later vonden we nog een koppeltje Roodkeelduiker maar die zaten in vol tegenlicht dus voor een foto niet interessant. Wat later begon de weg te klimmen en op berghellingen zagen we 1 Bontbekplevier en 1 Bonte Strandloper

ook al helemaal in zomerkleed. Toen ook hier de weg ophield zijn we weer op ons dooie gemak richting de beschaving gegaan. Ik heb ze tot nu toe niet benoemd maar in het drassige wetland zaten overal Brandganzen en Kleine Rieten. Rendieren proberen er ook hun kostje bij elkaar te scharrelen maar een vetpot is het nog niet zo vlak na de winter. En dan nog even over onze medische toestand:

Marcel is al weer min of meer de oude maar ik voel me af en toe nog aardig gammel. Corona eist bij mij nog z'n tol. Zal wel weer over gaan. Nu eerst nog maar even de beloofde plaatjes van de IJseenden voordat we weer naar ons hotel gaan. Aldaar eerst maar weer een borrel om onszelf te feliciteren met het voorspoedige verloop van deze trip. Buiten ons coronadipje is eigenlijk alles van een leien dakje gegaan. Een kleine kanttekening daarbij betreft het gemis aan Walvissen en/of Dolfijnen. Daar hadden we meer van verwacht maar we hadden al gehoord dat we daarvoor te vroeg in het seizoen zaten. Die zeezoogdieren trekken achter de Haring aan en die gaat pas in de loop van de zomer trekken. Tot nu toe echter hebben we voor de rest geen reden tot klagen. Nadat ik mijn verslag had bijgewerkt zijn we op zoek gegaan naar een warme hap. Kroa zat mudjevol dus we zochten ons heil weer bij de Svalbar. Ik had moeite met een kolossale pizza met gerookte zalm maar Marcel is altijd bereid me daarbij te helpen. Zijn uitgebreide hamburgermenu sloot hij af met een brownietoetje maar dat was aan mij niet besteed. Vol is vol. En zo konden we dan al weer een mooie dag afsluiten waarin we weer veel gezien en beleefd hadden. Het begint nu echt al een beetje op te schieten dus Franjepoten waar blijven jullie?

Maandag 30 mei

De dag begint wederom mooi maar in de loop van de ochtend komt er een koude mist van zee binnen drijven. Na het ontbijt gaan we eerst een kijkje nemen op het stuk strand waar we 3 jaar geleden Franjepoten hadden maar nu zaten er alleen wat Paarse Strandlopers. Daarna naar Adventdalen

waar we weer Roodkeelduikers en IJseenden hadden. We zagen ook een Bontbekplevier en pal naast onze auto stond inene een Bonte Strandloper te zingen. Het plaatje van de Rendieren geeft een beetje weer hoe het gebied er uit ziet. Overall stromen smeltwaterbeekjes en het is een veilig gebied voor de fauna want een mens heeft in die natte zool niks te

zoeken. Hierna was het tijd voor de lunch en dat werd een lekker gebakje met koffie/thee. We zijn toen in de lokale supermarkt op zoek gegaan naar iets lekkers voor de Kleine Jagers en de Poolvos. Dat vonden we in de vorm van een smulworst voor honden, zoutloos en dus niet ongezond. Dat werd door de Kleine Jagers zeer gewaardeerd want ze kwamen de stukken worst uit Marcells vingers plukken en dat leverde weer unieke plaatjes op. Op de volgende pagina kan ik een wat grotere plaat kwijt en die doet meer recht aan het bizarre van deze situatie. Datzelfde kunstje wilden we later ook met ons Poolvosje uithalen maar dat beest kwam op ons gefluit niet opdagen dus dat houdt hij nog tegoed. We zijn daarna

naar de Lagune, een nat gebiedje onder de rook van het vliegveld gegaan. Onze hoop is nog steeds gevestigd op Franjepoten maar ook hier gaven ze niet thuis. We vonden er weer een koppeltje Roodkeelduikers en verder vlogen er onafgebroken stromen van Nosto's, Drieteentjes en Grote Burgemeesters over/langs de vloedlijn in de hoop om wat eetbaars te vinden. Dat eetbaars hadden wij in de vorm van een smulworst maar het grut taalde er niet naar. Dan zijn de Kleine Jagers dankbaarder

gasten dus die krijgen nogmaals een podium. Ik heb nog een eind langs het strand gewandeld en vond daar een flink stuk vacht van een Rendier. Toen ik daarmee op sjouw ging kreeg ik alle aandacht

van een Grote Burgemeester die minutenlang op de wind boven mijn hoofd bleef hangen. Nieuwsgierig beest. Langs het strand wandelend werd je constant omzwermd door de hiervoor genoemde vogels. Soms gleden ze op minder dan een meter over je heen. Omdat we het hier wel zo'n beetje hadden uitgekamd zijn we kalmaan teruggedreden maar onderweg nog wel wat puntjes bezocht op zoek naar de Franjepoten. Dat haalde allemaal niks uit dus zijn we toen naar ons hotel gegaan om dit verslag weer up-to-date te maken, foto's te wisselen en een borreltje te nemen als voorschot op het eten. Dat lukte deze keer wél bij Kroa, een half Russisch etablissement maar ook hier had de oorlog in Oekraïne z'n sporen nagelaten: het standbeeld van Lenin wat altijd prominent op de bar stond was weggehaald en in plaats van de Russische hing er nu de Oekraïense vlag. Ik nam een (veel te grote) pizza en Marcel nam een biefstuk, de helft van mijn pizza en een flink toetje. Dat die man geen obesitas ontwikkelt snap ik niet. Met volle magen daarna weer richting hotel. Morgen laatste volle dag. Het begint te knijpen met de Franjepoten!

Dinsdag 31 mei

Ik sta nog steeds een beetje brak op, mijn griepje of Corona is nog niet helemaal uit m'n lijf maar tijd om uit te zieken gun ik mezelf niet want er is werk aan de winkel. Na het ontbijt gaan we eerst kijken bij de vogelhut en het stenen strand waar we 3 jaar geleden Franjepoten hadden maar dat leverde niks op. Door naar Adventdalen dan maar en daar zagen we weer de Roodkeelduikers, dit keer lekker dichtbij en zowaar een ♀ Rosse Franjepoot maar zij zat erg ver weg dus dat moet beter kunnen. We hebben nog de hele dag dus nog even ons best doen. Omdat we nog een flink stuk smulworst hadden zijn we nog een keer bij de Kleine Jagers langs geweest en die wisten dat weer te waarderen. Toen Marcel een filmpje maakte terwijl ik voer omhoog hield beet de Jager gevoel in m'n vingers. Ondank-

baar beest. Het filmpje lukte dus de aanslag staat onomstotelijk vast. We hebben daarna nogmaals een poging gedaan om onze worst te slijten aan ons vosje maar ook deze keer gaf het beestje niet thuis. We hebben het restant op een grote kei gelegd en wie het vindt mag het hebben. Door de lage temperaturen blijft het vast een tijdje genietbaar. Onze magen begonnen ook te knorren dus zijn we eerst gaan lunchen. Ik genoot van een flinke kom stevige goulashsoep en Marcel nam een broodje bacon en ei. Prima lunch. We hadden weer energie voor onze zoektocht en terwijl we Adventdalen doorzochten liepen we een lokale vogelaar tegen het lijf die ons precies vertelde in welk biotoop die

beestjes te vinden waren en ja hoor, prompt vond ik een ♀ Rosse en een dito Grauwe Franjepoot. Marcel nam de laatste van die middag voor z'n rekening, ook een Grauwe dame. En passant pikten we ook nog de Roodkeelduikers mee dus we zaten weer aardig in

ons fotomateriaal. Toen vonden we deze expeditiedag geslaagd genoeg en met een tevreden gevoel zijn we teruggegaan naar ons hotel. Terug op de kamer verslagje bijwerken, foto's wissen, borreltje nemen en klaarmaken voor onze laatste warme hap op Svalbard. Dat werd 2x de Svalbardburger compleet. We namen een kwarktaartje toe en spoelden het geheel weg met een IPA biertje. We kunnen langzamerhand de balans opmaken van een, naar mijn mening,

uiterst geslaagd arctisch avontuur. In grote lijnen zat het allemaal mee op deze trip, er zijn geen losse eindjes en ik was heel blij met het feit dat ik me een jaartje geleden verende met een nieuwe camera want mijn Sony RX10 4 heeft uitstekend werk geleverd. Morgen nog een half dagje want we vliegen rond 13.30h dus we hoeven ons niet te haasten. En nu slapen.

Woensdag 1 juni

Het begint nu echt op te schieten. Na het ontbijt checken we uit en gaan eerst de auto aftanken. We betalen hier ca 1.30 euro voor een liter euro 95. Svalbard is nl een accijnsloze eilandengroep. We zien

de Roodkeelduikers weer en ook de Franjepoten laten zich zien maar een betere foto levert het niet op dus ik laat het maar zo. Bij de hondenkennel zit een Koningseider dicht langs de weg dus kan ik de verleiding niet weerstaan om hem close in beeld te nemen. Wat een rare vormgeving en wat een bijzondere kleuren. Over kleuren gesproken, ik realiseerde me dat ik nog geen enkele aandacht had gewijd

aan de lokale flora en dat maak ik met bijgaande foto een beetje goed. Veel meer is er ook niet te ontdekken op dat gebied. De sneeuw bedekt nog grote oppervlakten en dus hebben de plantjes het nog moeilijk. Geen idee hoe dat er in de zomer uitziet. Daar zal ik ook vast niet meer achterkomen want dit zal wel de laatste keer zijn.

Daar zal ik ook vast niet meer achterkomen want dit zal wel de laatste keer zijn.

Tegen elven rijden we naar het vliegveld waar we de autosleutels inleveren. Meteen daarop kunnen we inchecken en gelukkig kunnen we de ruimbagage laten doorlabelen naar Schiphol zodat we daar onderweg niet mee hoeven te sjouwen. Nadat we door de security zijn is er nog tijd voor een hotdog en iets te drinken. Iets over tijd vertrokken we daarna richting Oslo want evenals op de heenweg zullen we een tussenstop met hotelovernachting in Oslo hebben. Tegen vijven landden we in Oslo en een shuttlebusje bracht ons naar het Thon Airport Hotel. Na het inchecken zijn we op zoek gegaan naar een McDonalds want de prijzen in het hotel zijn fors te noemen. De prijslijst van de minibar gaf aan dat een biertje 8,5 euro kostte en een klein flesje wijn moest bijna 29 euro opbrengen. Dan is je dorst gauw over. Bij de McDonalds genoten we van een 3-sterren menu en daarna zijn we vroeg gaan slapen want het is morgen vroeg dag. De wekker wordt op 4.00h gezet want we vliegen tegen achten.

Donderdag 2 juni

Keurig op tijd staat de shuttlebus om 5.10h weer voor de deur en omdat de kok nog niet zo vroeg wakker was krijgen we een ontbijtpakketje mee voor onderweg. Op het vliegveld hoefden we niet in te checken want in Longyearbyen hadden we de instapkaarten voor de hele reis al gekregen dus we hoefden alleen maar door de security. Daarna gingen we eens kijken vanaf welke gate we vertrokken en dat bleek geen gate te zijn: vlucht gecanceld. Via een achterommetje moesten we vervolgens in omgekeerde volgorde voorbij de security want we moesten naar een balie van SAS voor een omboeking. Dat was geen probleem behalve dan dat we nu een tussenstop zouden hebben in Kopenhagen. Ten tweede male moesten we weer door de security en omdat we een flinke wachttijd hadden zijn we op zoek gegaan naar een ruimte waar we nog wat konden bijslapen. Die vonden we gelukkig en op een soort ligbedden zijn we half slapend de extra wachttijd doorgelopen. Rond 10.00h vertrokken we daarna richting Kopenhagen en na een overstaptijd van ca 1,5 uur vertrokken we daarna weer voor de laatste etappe naar Schiphol. We vlogen in een cityhopper en zaten bij de nooduitgang dus de extra beenruimte was welkom maar daar stond tegenover dat de rugleuningen gefixeerd waren in een stand schuin naar voren. Slecht voor m'n rug en slecht voor m'n hoofd want het toestel was zo krap bemeten dat je je hoofd stootte als je opstond! Na weer een uurtje vliegen stonden we dan eindelijk weer op Nederlandse bodem. Mijn rugzak rolde daarna bijna als eerste van de band maar de plunjebaal van Marcel liet op zich wachten en wachten en wachten. Kortom bagage kwijt. Het kostte ons wederom een uur om aangifte van vermissing te doen en met de belofte dat de bagage binnen 2 werkdagen thuis zou worden afgeleverd, verlieten we de aankomsthal. De trein bracht ons daarna naar Naarden-Bussum en voor het allerlaatste stukje namen we een taxi. Thuisgekomen hebben we eerst maar eens een lekker biertje genomen om de frustraties van de reis weg te spoelen en daarna hebben we ons traditiegetrouw weer gemeld bij de plaatselijke Meentchinesees. Zijn wokshotels zijn een begrip en we genoten van een mihoenschotel met kip en groente en een pittige zwarte bonensaus. Een waardige afsluiting van een zeer indrukwekkende reis en Marcel, bedankt voor je prettige gezelschap. We zullen het er nog vaak over hebben en om het idee weg te nemen dat we louter onder lenteachtige condities hebben vertoefd, dit afsluitende plaatje van een kouwe Antigua.

Harry de Klein